

E. 8-R
130^a

Õller-heinad

Isamaa aasadelst,

ehk

Armsamad healed.

Minu noorte-sõpradele.

Luuletanud ja välja annud

A. Lattik.

Tartus 1887.

Trükitud R. A. Hermann'i kirjadega.

E $\frac{8-R}{130}$ a

Gſſer-heinad

Isamaa aasadelst,

ehf

Armsamad healed.

Minu noorte-sõpradele.

Luuletanud ja wäljannud

A. Lattik.

|

Tartus 1887.

Trükitud R. A. Hermann'i kirjadega.

894.545-1

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

✓
/a

E 10906

Дозволено Цензурою. — Дерптъ, 23. Апрѣля 1887.

1. Inimene.

1. Inimene, oh miiks elad
Ilmas nagu igawest'!
Miiks nii ilma aegu wahid
Tühja asjadega jahid?
Eks ja tea, et elu päewad
Nobedasti mööda lä'ewad!
2. Pane tähel' lille elu!
Eks ta õitse armsaste?
Aga eks ta ilus pale
Pole pea kurb ja kale?
Eks ta lange tihti ruttu,
Nii et nähes tuleb nuttu?
3. Waat' kui uhkelt täht weel hiilgab,
Aga pea pime ta!
Sest pilw suur ta nagu matab,
Uhinast' tad kinni katab;
Keelab teda wägewaste
Läikida jääl ilusaste!
4. Ehk kui waatan wete woolu
Djakešes ilusas.
Panen tähel' laente sõitu,
Mis jääl tõttawad kui wõitu; —
Ei see pole minust tuju —
Igapäi paigast näen su kaju.
5. Jah üks puu, mis oli uhke,
Aga ehet kaotan'd;
Ara närtšin'd lille lehte,

- Lühikene loodus' ehte:
Mäitavad mul' ühte lugu,
Inimen' sind ja su sugu!
6. Eks ei säe ka elu ise
Silmi seda sageste!
Kas küll neiu! peiu süles
Täna laul ei kõla üles.
Aga homme? Ei jääl enam
Tõusta wõi, kes oli kenam!
7. Eht, eks tõsta täna lõbus
Linnuke weel oma häält?
Aga homme? Põõsa taga
Igapäest' ta wait ja waga!
Haawatud ta wäike õla,
Waihinud ta kaunis kõla!
8. Inimen' sest õpi tundma
Oma kaju loodusest!
Õpi teadma, et me iga
Üriks, ja tuleb wiga;
Kui et tihti, kui ei taha,
Pead jätma ilma maha!

2. Wanas-ias.

1. Küll siis, kui noorus' -päewad —
Kus filmad selgest' näewad,
On elul tõisem nõud,
Kui siis, kui wana iga,
Kus tihti kanda wiga,
Ja otša saanud jõud.
2. Kord mullgi noorelt tundis
Kind rõõmu, käsi sundis
Kät kärmest' liikuma.

Ei raugen'd ial rammu,
Kui puhkan'd ka poln'd ammu;
Lust oli lõppmata.

3. Kuid, kui ju oled wana —

Kus raskus waewajana,
Kui pea halliks lä'eb;
Siis kadun'd lust ja rammu,
Siis raskelt astud sammu,
Ja süda külmaks jääb.

4. Siis käed kangeks jääwad,
Siis silmad waewalt näewad,
Ja jõuetu on rind.

Siis jalg — mis kärmest' käinud
Kui noorel ial läinud —
Weel waewalt kannab find.

5. Ei saa siis uhkelt waad'ta,

Ei enam korda saata,
Mis teha tahab meel!
Sest tee, mis teha, warem,
Weel siis, kui noorus parem,
Kus jõud ja kerge keel. —

3. Kõl mõnigi kord kuulda.

1. Kõl mõnigi kord kuulda

Du löbust laulu häält,
Mis tustust, mure-tuulda
N'ab iga hinge päält, —
Ka siis, kui mõni walu,
Ehk ahastuse salu,
Du seda piinamas.

2. Ta healitsejat aga
Ei wõi ta rõõmust'da,

Sest tema waimu taga
Dn kurbdus jalaja,
Mis kül nii wäga palju —
Ma pole selles walju —
Ei oska aimata!

3. Ets laula puuris näljas
Kül kenaste ka lind,
Kui kewade on wäljas
Ja rõõmust tufsub rind!
Kas aga tema lugu,
Kui leinab oma sugu,
Dn rõõmuks nimet'da?!

4. Seepärast hüüan seda
Mu sõber sulle ma:
„Kül mitmel walu, häda
Dn kanda jalaja!“
Sest pane tähel noorem —
Wast on üks walu koorem,
Mis mõnda hüüdma a'ab! —

4. Ära oota!

1. Ära oota ilma ait'jaks,
Ei ta tõsta kedagi!
Säääl on nõrk ja wäga waene,
Wajutab ta kedagi!
2. Ära looda temalt rahu,
Ega troosti koggni;
Ei see kõik talt sulle mahu,
Sest tal seda polegi!
3. Asjata ja õigust, truudust,
Saad sest ilmaft otšima.

Õpi teadma, et on puudust
Tõstijast, kui langed ja.

4. Wähe, kes see ilma tasu
Segamata näewad!
Wähe, kes ta õnne, kasu
Üriseseks täewad!

5. Wähe, kes siin sammud seadwad
Nii, et kangel wale teelt.
Wähe, kes siin kalliks teadwad
Wagadust ja auusat meelt! —

5. Elu saatus,

1. Elu saatus, wõitlemised,
Ei need seisja ilmas ial!
Aja nähtus' -sõitlemised,
Need on käimas üsna rial.
2. Oh mis küll ei ole ilmas
Inimesel heitlemist,
Tihti nii et wesi filmas
Saatus' toodest, mis on rist!
3. Kõrged plaanid, ette wõtted
Saawad walmis mõeldud;
Suured teod, tööd ja mõtted
Sihtiks ette öeldud.
4. Aga, jääb üks saatus' -hoogu
Käib tast üle usinast';
Sääl üks elu-mere woogu
Wiib kõik handa haledast'!
5. Jah tõest waewa siin maa pinnal
Elu merel wõideldes,
Tihti on, et süda rinnal
Sulab enda sõideldes! —

6. T a r k.

1. Tark kes siin ilmas õndfaste
Ja auufaste teab minna.
Kes teab et õigus õelale
Kord rammetuks teeb rinna.
2. Kes teab et mõistlik, rõõmfaste
Kõik muret ilmas kanda,
Kui elu laene rinnale
Ka löön'd end koormaks anda.
3. Sest siis, kes tahab paremast'
Siin ilmas elu saata,
See õppigu ju waremast',
Ei igast valu waad'ta!

7. Õ n n e s t.

1. Ei ole ilmas leida
Mis heaks otjani!
Ei tõsist õnne heida
Mu filmi ühestgi!
2. Kõik näen palju asju —
Nii armsad, ilusad,
Ma õnne kujuk vastu,
Mul' naeratelewad.
3. Ei aga neist mul asu,
Kus pääseks waewadest!
Neist pole minul kasu,
Nad kest'wad ürikest'!
4. Sa arwad õnneks maja
Kel põllud amarad,
Kus saada kõik mis waja,
Nii nagu himustad.

5. „Oh,“ hüütan, „ei sest näe
Sul kasu olema!
Ei siisgi filmist läe
Et oled rändaja!“ —
 6. Ei ole ilmas leida,
Mis heaks otsani!
Ei tõsist õnne heida
Mu filmi ühestgi! —
-

8. Õrnason walust.

1. Kes teab kui suur salu
Saab see küll olema,
Kui õrnal jala walu
Toob filmi pisara!
 2. Kes tunneb, kui kurb kale
See nõrga neiule,
Kui tema peiu wale
Tad petnud õelaste!
 3. Kes on küll, kes siin tiaks
Eht tunneks selgeste,
Kui walujast' lööb wiaks
Õel tegu temale?! —
 4. Sest sõber sini filma
Sa waata wagaste,
Et ei ja õelat ilma
Too tema elule. —
-

9. Kuhu jäänud?

1. Kallim kuhu jäänud
Sinu rõõm ja lust?

- Mis on teda käänud
Mõnda wara just?
2. Mis küll on sul kanda
Su nii nooreltele,
Mis sul' walu panda
Wõinud südame?
3. On üks sõna paha
Teind ted' sinule —
Sõna kelle taha
Oli petmine?! —
4. Ei see olla aga
Wõin'd, sest teada ta,
Et ka sõna waga
Tihti pettija. —
5. Kallim kuhu jäänud
Sinu rõõm ja lust?
Mis on teda käänud
Mõnda wara just?!
-

10. Kes teab?

1. Kes teab kas fini filmas
On waade wagane,
Kui mõnel kurwal ilmas.
End tõstab armsaste?!
2. Kes tunneb roosi palget
Et näitab õigest ta,
Kui ühel armu alget
Ta jaadab asuma?!
3. Kes teab kas armsad huuled
Mis õrnalt naerat'wad,
Ei ilmu pea kui tuuled
Ja tormid libedad?!

4. Kes teab kas feel, hel, hea,
Mis luban'd alalist
Truudust, ei räägi pea
Sust laimu, põlemist?! —
-

11. Ei wõi ikka!

1. Ei wõi ikka anda
Seisus õnnistust!
Ei wõi rikkus kanda,
Rahu, paremust!
2. Sääl on urtsit kole
Kus üks waene mees,
Kel ei tihti pole
Laual leiba ees.
3. Kuid on siisgi rahul
Dma seiju sees —
Ei ta ela pahul
Ega filma wees.
4. Aga sääl üks rikas,
Elab uhkuses,
Tuas suures, pikas,
Kallis riietes.
5. Siiski, ei tal pole
Rahu, rõõmustust,
Elu tal on kole,
Mõrudam ja must. —
-

12. Walge lill.

1. Wainul lumi walge
Sitseb lillike,

- Uga tema palge
Näeb nutune.
2. Lillike miks leinad,
Miks end kurvastad? —
Kus lõik puud ja heinad
Elast rõõmsamad.
3. Kaunim kas ja näed
Ditsmist ürikest?
Wõi on kared käed
Karta kurjadest?
4. Lillike su sära
On kül ürike,
Sest ja õitsjed ära
Wäga rutuste!
5. Pea kaob su jume
Halja warre pääl.
Kahwatand ja tume
Seisad siis weel sääl.
6. Siiski hüüan sulle
Lõbus lillike:
„Ära nuta mulle,
Ära muretse!
7. Paistab ju mu sugu
Siinust minule. —
Ei ka minu lugu
Pole tõisite!“ —

13. Kui näed.

1. Kui näed üht kes on langenud,
Kes armetu ja waene;
Kes kurjusest on koormatud,
Et rinnus walu laene.

2. Kel on siin toonud muretgi
Ka kadetus mis walju;
Ja õnnetusi alati
Dn kanda wäga palju:
3. Siis sõbraliku sõnaga
Ta ligidale astu,
Ja lahket nagu näidata
Sa wõta tema wasta!
4. Tõest see ta walu wähendab
Ning troosti wõtab luua.
See rahu talle lähendab
Ja rõõmugi wõib tuua.

14. Wiimne Lillike.

1. Aasa wiimne lillike
Kuis nii üksi seisad!
Kuidas sa nii hiline,
Kust nüüd lusti leiad!
2. Kes nüüd tuleb otsima
Kus su õiel mesi?
Kunas loodad walmida
Weel su seemnekesi!
3. Dn ju juba ammugi
Kadund õite sära;
Sest siis siit ka wiimati
Jäid su sõbrad ära.
4. Lillike ei kaua sa,
Saa nüüd enam ehti:
Wara wõtab närtsit'da
Külmem ilm su lehti!
5. Ei siin kaua hiilgada
Saa su ilus pale!

Nüüd tad paneb wäris' ma
Dö mis kurb ja kale.

6. Nüüd tuul kül m ja wile fiin
Lööb su külge wea!
Nüüd sul öitj' des waew ja piin,
Närt' sima läed pea!
7. Sitse aeg nüüd ürike,
Pea tuleb tali —
Mis on knri lillile,
Mis on õel ja wali! —
-

15. Ära!

1. Ära ot' si oma õnne laugelt!
Ei säält seda sulle ligine.
Ära rahu nõua wõõralt laugelt!
Ei tad ühelgi säält figine.
2. Paistwad filmale kül mitmed kujud
Gemalt wasta kuldsse läikega,
Aga juure jõudes tühjad tujud,
Allwad asjad leiad olema!
3. Läägib lähedalgi õue taha,
Sis sul' tõistest üle uhkesti;
Aga tema lõhn on kõigil paha,
Wilja leida pole ialgi! —
4. Ära ot' si oma õnne laugelt,
Ei säält seda sulle ligine!
Ära rahu nõua wõõralt laugelt,
Ei tad ühelgi säält figine! —
-

16. Südame haawast.

1. Ei ükski armu haawa Tea kül nii walusat,
Kui see, kel teda kanda, Kes kaotan' d kallimat!

2. Ei ole kes ta suurus, Teaks enne tund asiin!
Kes enne mõistaks mõista, Kui walutaw ta piin!
3. Oh kui hing jäänud ilma, Mis ihkas otsata,
Kui kaotas jeda filma, Mis otsis omaisa;
4. Siis ilma ilu kadun'd Tal, ning kõik näitab must,
Siis nuta pisar trööstib, Veel tema kurvastust!
5. Siis mures meel ja mõtted, Känk walu rindus ta,
Siis tööd ja ette-wõtted, Kõik läinud puhkama.—
6. Ei üksgi armu haawa Tea kül nii walusat,
Kui see, kel teda kanda, Kes kaotand kallimat! —

17. Sõpruselst

1. Kes leidnud ilmas sõbrakesst,
Kes rikas auust ja häädusest,
Kes rumalust ei hari;
See ilmas õnnel kaunimal
Du saan'd mis kallimat on tal,
Sel tuules tugi, wari.
 2. Kui tuleb waew kui tuleb rist,
Kus elu merel wõitlemist,
Kui filmist oowab oja;
Siis sõber trööstib armsaste,
Sind otsib, tõstab warmaste,
Sul jälle näitab koja.
 3. Kes aga ilmas sõbrata,
See jäetud maha tõistest ka;
See õnnetu ja waene.
Tal pole ial trööstijat,
Kui kannab koormat kibedat —
Sel rinnus walu laene! —
-

18. Wasu tunnil.

1. Oh et küll siin ilmas tääl
Nõnda suur on kurbus-hääl,
Nõnda väga walu!
Oh et nõnda haledast'
Mõnel ta ja kaledast',
Kannab rindu jalu!
2. Oh et nõnda wähe neid
Kellele ta saatus, leid
Jõuab rõõmu anda!
Keda tema tuul'de hoog
Juhutus ehk laente woog
Kannab rõõmu randa.
3. Täna õnned ilusad
Sul ja soowid paremad,
Maerat'wad weel wastu.
Uga homme? Otsas näed
Juba kõik ja edas' läed
Teel kus õel on astu! —
4. Oh et küll siin ilmas tääl
Nõnda suur on kurbus-hääl,
Nõnda väga walu!
Oh et nõnda haledast'
Mõnel ta ja kaledast',
Kannab rindu jalu! —

19. Kas rind?

1. Kas rind weel rõõmsaks lä'eb,
Kui rohtet walu joon'd;
Kui kaduma hing näeb,
Mis ilmal' ilu toon'd?

2. Kas mõib veel rõõmu lugu
Siis helist'da mul hääl?
Kas suudab kallim sugu
Tõist kõla teha sääl?
3. Ei feda küll wist näe
Et läheb rõõmsaks meel!
Oh ei tõest enam säe
End lustil laulma keel!
4. Kind tröösti süiski enda
Ja jäta leinamist!
Hing Looja poole lenda,
Ta sul' ka elab wist! —

20. Rahu saies.

1. Oh aeg, jah sul on jõudu
Kõik haawad parand'da!
Sul' aidata on nõudu
Kõik walu unust'ma.
2. Sa suudad jälle kanda
Sel rahu südame,
Kel saatus feda panda,
Wõin'd suure walusse.
3. Sul wäge jälle anda
See rinda rõõmugi,
Kes langes nutu randa,
Mii noorelt õieti. —
4. Oh aeg, jah sul on jõudu
Kõik haawad parand'da!
Sul aidata ka nõudu
Kõik walu unust'ma! —

21. Glust ilmas.

1. Glu ilmas, kuis su sunnid

- Kui nii walmis loetud!
Kuis su õnnelikud tunnid
Iffa nagu loetud!
2. Kuis sult on nii ruttu kantud
Ura õnn ja ilus maa,
Ja see asemele pantud
Mure mõne tunniga.
3. Kuis on sulle tuma tusu
Walugi ja nuttu weel,
Kui ei südu seda usu
Ega märkagi tad meel! —
-

22. Kui kewade pääl'.

1. Kui kewade pääl' tagas'
Ma mötlen sügisel,
Ja mäletan neid radas'
Weel metsas mägedel;
Siis nuttu peita püüan
Ja kurwal meelel hüüan:
„Mis rutust' see kõik läin'd!
2. Kuis ürikestest kestis
See lillikestest läit',
Mil juttu liud mul westis
Kus ial oli käit' —
Mis aga nüüd kui pilge,
Kui rutuline wilge,
Mu silmadest on läin'd.
3. Kuis nagu uuenägu
Mul oli kõik see hüüd!
Miks aeg kus kulus kägu,
Kui tund mu meelest nüüd! —
Kuis tundsin sind nii wäha,

- Miks ei poln'd kauem näha
Sind kewade mu rõõm!" —
4. Oh süda olgu jäetud
Kõik kurvastus sul sest;
See on ju nõnda säetud
Et kõik on ürikest'!
Sest õnne õisi ainult
Sa nopi waru waimult —
Et ei järe hiljaks kõik! —
-

23. Mul talwel.

1. Mul talwel akna pääle
Käis wäike linnuke.
Ei hüüdunud küll ta hääle;
Ta tahtis tuasse.
2. Sa laulsid linnukene
Küll juwel rõõmsast' ka,
Ei tunnud enesele
Sa mingit puuduma.
3. Müüd aga kallikene
Sa näed puuduksi!
Ei saa sa südamele
Üht ainust teragi!
4. Oh linnuke, mul sina
Siis laulsid armsasti,
Müüd tasan seda mina
Sul' jälle tagasi.
5. Ei tупpa sind — ja waga —
Küll peta, sul see piin;
Sind söödan akna taga,
Sul' teri sinna wiin.
6. Ja kui kord jälle tuleb

See kaunis kewade,
Mis nuttu, leina juleb,
Kus lähed metšasje.

7. Siis laula mulle jälle
Häid rõõmu lugusid —
Kui elu mured mulle
On toonud ohakid! —

25. Elu maal.

1. Kui armas on see elu maal metša wilus,
Kus õits'wad õied kewad' a'al kallis ilus;
Kus laulab linnukene nõrk oma lugu,
Ja liik'wad lehed nagu wõrk igat sugu!
2. Ei kata küll sääl samet, siid tema sõrwi,
Ei kõla aga ka õelus, riid minu kõrwi.
Ei kisu kurjus ial sääl jeda pinda,
Waid lust ja laulu hääl täit'wad rinda.
3. Kui armas on see elu maal oru süles,
Kust tõuseb hääli helinal taewa üles!
Kus püha waikus õrnasti aset peab,
Ja oma teed ka wäetike käia teab.
4. Kui armas on see elu maal haljal aasjal,
Kus lõhn'wad lehed ilu-a'al õite kaasjal.
Kus õitseb õrnalt kullerkup kuldsest ehtes
Ja lehib lahkest lilli-nup siidi lehtes.
5. Kui armas on see elu maal põllu pinnal,
Kus kõigub kõrrel tema kaal kallil hinnal.
Kus rõõmustab mind wili noor, kaswu ajal.
Ja kõlab kõrwi linnu-koor, kaunil kajal.
6. Kui armas on ka elu maal rohu aias,
Mis lõbuduseks kodura'al, ilmas laias;
Kus ehitud on iste paik jahutusjeks,

Kus õhu laene lahke, waik' lahutuseks.

7. Sää! wiibin mina rõõmuga, ilma waewas,
Sää! olen mina mureta nagu taewas.
Sää! kosutab mind kallis õhk, selge magus,
Sää! lahutab mind laulu rõhk, waikne, wagus.
8. Jah, armas on see elu maal, looduf' süles
Mis nagu taewaline saal näitab üles.
Sää! wiibib rahus wäsin'd waim õndsas õhus;
Sää! hõiskab lind ja õlmib taim, rõõmsas rõhus.
-

26. Kui sügiselt.

1. Kus sügiselt, kus walla
On lehed puude al,
Neid metsas lang'ma alla
Näed sadad jahinal;
Siis näha see kül ilus,
Ta warju wiimses wilus.
2. Kuid, ei see ilu aga
Too rõõmu tundmusi!
Ei näe süda waga
Sest lusti ialgi.
Ei a'a see hüüdma rinda,
Ei enam laulma linda.
3. Kuid nähes lehte langen'd
Nii kuiwan'd, kollast jää!,
Ja õit mis närtsin'd, kangen'd,
Su huuldelt tungib hääl:
„Ei ole see mult tuju:
See kõik on minu kaju!“ —
-

27. Oh isamaa!

1. Oh isamaa mis ajad,

- Mis tuuled tormiga,
Ei ole aasta sajad
Sind wõtnud waewata?!
2. Mis meeled ja mis mõtted
Ei jõtkunud su õit?!
Mis tööd ja ette wõtted
Siin tein'd ei oma sõit'?!
3. Sa siiski nende wiisi
Kõik jõudsid kannat'da,
Kõik sinu nurmi, hiisi
Käen weelgi õitsema.
4. Oh isamaa, kes jõudsid
Kõik tormid näha ja;
Kes neid, kes wõtta nõudsid
Su õit, nüüd õhkama.
5. Kas olla wõib, et heita
Wõid nüüd su mehisust?
Kas tohid nüüd ja peita
Su endist elawust! —
6. Oh isamaa, ma nõuan
Et õpeta sa mind,
Mis ma sul' teha jõuan,
Et auustaks ka sind!
7. Mu isamaa, oh saada,
Et sinu mehe meel
Su lastes auu ja maada
Saaks kaua, kaua weel!

28. Koidula'se.

1. Isamaa oh nuta,
Sinu parem hüüd,
Sinu noorem Juta
Lahkunud just nüüd!

2. See kes sul' auu pärga
Punus lilledest,
See nüüd mulda märga
Läin'd just igawest'.
3. Küil tal lillil kallil
Süda laulu löi —
Mis ka wanal, hallil
Wahwust rindu töi.
4. Oh kes oli muudest
Sinu lastest jääl,
Kellel nõnda suudest
Nuu sul' hüüdis hääl!
5. Ehk kes on ju pinnal,
Kellel praegugi
Hüüaks hääl nii hinnal
Iga waimuni! —
6. Jah ta keel kui kalju
Kõlas wägewas',
Sul' ju siis, kui palju
Olid langemas.
7. Ei ta kartnud hüüda
Ennast lapses sul',
Kui sult palju püüda
Wõtjid eemal' kül. —
8. Ihamaa oh nuta
Sinu parem hüüd,
Sinu noorem Juta —
Lah-ku-nud just nüüd!

29. Kooši söpradese.

1. Tere sõbrad! — laulu sõidul —
Suwe elu lõpet'des.
Tere jõudu! olge wõidul

Geesti sugu õpet'des. —

2. Kallid, kas ei lennan'd mööda
Kutust' meilt see elutund,
Kus weel kooli pingil tööda
Tehes kord ei tunnud und!
3. Kooli sõbrad, ei siis teadnud
Teid nii kalliks pidada.
Ei siis oma filmi seadnud
Ma niisugust lahku ka.
4. Aga nüüd, kus saatus' sunnid
Laiali meid ukutan'd;
Nüüd kus elu-ia tunnid
Meid nii lahku kufutand.
5. Nüüd kus igal teha saanud,
Oma hool ja tegu ka,
Ja kus aja ratas a'anud
Aastaid kus ei näin'd mõnd' ma.
6. Nüüd — jah nüüd küll tunnen ära
Et mul armsjad olete,
Nii et lust ja kallim jära
Teie eest jääks eemale!
7. Oh kes oleks wõinud öelda
Seda lahku enne meil'!
Kes küll elu wõis siis mõelda,
Sinna kus ta nüüd on teil! —
8. Tihti nüüd mu sõbrad teile
Saadan tuulel terwisid,
Mõeldes mõnd'gi — mis kui heile
Olnud — puistan pisarid.
9. Sagest' mõtlen nüüd te'e pääle
Soowides: „Kui jälle näeks
Meid, ehk kuuleks nende hääle
Ah kuis süda rõõmsaks lä'eks!“
10. Oh et jõuaks aja tiimul

Weel need tunnid tulema,
Kus te'e filmi elu wiinul
Wõitfin korral waadata!

30. Mein kaebdus.

1. Ammu mitmed aastad kallikese käel
Wiibisin ma wäsimata rõõmuga.
Tundsin kuldseid tunda nagu taewa wäel,
Tema ligi olles ikka otjata.
2. Kindlalt armustasin puhtas armus teda,
Nagu jeda talle olin luban'd ma.
Ei ma tunnud enam kallimat kui jeda,
Mil ta jini-filmi wõisin waadata.
3. Oh mis armsjad olid mulle küll need tunnid
Mil weel tema rinna najal olin ma!
Oh mis õndsjad maitsefid need armu funnid:
Tema käel loodus' süles kõndida!
4. Aga oh, mis räägin sest ma nüüd nii palju!
Lennu kiirul on see juba ammu läind.
Nüüd see mälestus mu hingel wäga walju,
Nüüd see kõik kui wari minust mööda käind.
5. Ta küll armast'da mind lubas jäädwalt — tihti.
Üteldes: „Ma sulle ikka olen truu!“
Aga: ei ta pidand oma sõna sihti;
Waletanud mulle ta ilus suu!
6. Oh kui õel ja piinaw on mu leinamine,
Et mind petnud on ta nõnda kurjaste.
Oh kui waletaw mul rind ja mureline:
Armastust ta annud on nüüd tõisele:
7. Peiukene, miks küll minu nõrka jõudu,
Wähendada wõtsid oma walega?!
Ei ma leia elule nüüd enam nõudu,
Wara mind siit hauda saadad minema!

8. Elu rõõm, et oled sa nii wähe hinnal
Tunnud armastuse suurst kallist!
Oh et teaks sina truu ja auusa rinnal
Armastusest löödud haawa walusust?! —
9. Aga ei! Oh ei ta sellest lugu pea
Kui talt palju küsiks nii ma waluga!
Ei ta nüüd ka jeda wististe siin tea
Et ma kaeban: „Oh miks tad ei proowind ma!?”
10. Walustaste wäga tema mind kül pettis,
Et ju noorelt öelsin temale ma „ja”.
Nõnda ta mind siis ju oma wõrku lettis
Kui ei aiman'd ma weel proowida. —
11. Ei küll ole, et mul seega siin on tahti,
Ennast armastada õigelt sundima —
Ei! Önn mul, et pääsesin ma sellest lahti
Kellel armastus nii wõõras, tundmata.
12. Aga kül ehk tõised neiud minuist tundwad,
Et nad neid, kes neile truudust soowiwad,
Ja seks enda soojalt armastama sundwad,
Enne „ja — ja” andmist hästi proowinud!

31. Armastusele.

1. Armastus, miks sa ju wäge
Näitad nõnda mitmeti —
Sina kelle õnne-mäge
Tõusma näen taewani!
2. Miks nii wähe kellel kannad
Oma õnne hädata —
Kellel armsamalt siin annad
Taewa elu ilmas ka!
3. Miks nii ime suurel hinnal
Maitset magus mõnele,
Nii et walu tema rinnal

- Kannad väga rohkestel!
4. Miks nii vähe õnne-ujn
Näitad mitme juures ja!
Nii et ei saa neil su kaju
Päris paistel hiilgada.
 5. Miks jääd fina — oh mis hale —
Mõnel üsna tundmata,
Et ta süda kurb ja kale
Sind tal nähagi ei saa!
 6. Armastus, oh et see oleks,
Et end' täiest' näitaks fiin!
Muidu teed meil ilma koleks;
Muidu oled ainult piin!
 7. Ära siis ja sea waewa
Dma õnne waele,
Kui sul jõud on tuua taewa
Elu iga hingesse!
-

32. Üks omadus.

1. Üks omadus sin ilmas on,
Kus warjul hääduš, rõõm ja õnn;
Mis kui üks kuldne lillike,
Kust laulab laulik ellaste.
2. See magusaks fiin elu teeb,
Tas weri kergemaste keeb.
See kurbastuses troosti toob,
Uut kinnitust ja lootust loob.
3. Ei ühelgi tõest' ole fiin
Ta süles elu enam piin;
Ei kuulda nendest kaebamist,
Kui kanda neil ka koorm ning rist.
4. See omadus — mis hoian talt
Muu sõbrad teile ütlemaſt —

- See omadus on armastus,
Kus hingab õnn ja madalus.
5. Jah armastus, kust wägewast'
Keeb wälja nagu hallikast:
Kõõm, rahu, hääduš, tafaus
Arm, leplik süda, kannatus:
6. Tõest on ta ülem anue siin,
Kus waritsemas waew ja piin —
Mis Looja aitjaks armfaste
On annud oma lastele. —
-

33. Lapse põlwe asemest.

1. Kaldal kena oru wilus
On mu kuldne koduke,
On mul üle ilma ilus,
Elu ase endine.
Sääal ma mäng'sin, jääal ma jaatsin
Nooruspäewi mureta;
Sääal ma eesvalt taewast waatsin
Lapse põlwes rõõmuga.
2. Sääal üks ojake ka hoolab
Oma fangi ellaste.
Wirgaste ta wesi woolab
Kuni jõuab jõesse.
Tema kaldal tihti ist'sin
Waatsin wete wulinat.
Õndjas rõõmus kät jääal pistsin
Murdma lille ilusat.
3. Olen läbi nüüd ka käinud
Mitmed paigad paremad;
Olen õige tihti näinud
Kohad kenad, ilusad:
Aga siiski kõige enam

Armsam, isa majake,
Üle ilma kõige kenam
Kasu-koht ja rajake!

34. Noorus'-iaast.

1. Noorus'-ias ei siis jõudnud
Kurbdus meele koormada!
Ei mu süda siis veel nõudnud
Ilma õnne omaksa!
Ei siis tulnud kurjad huuled
Muret mulle tegema!
Ei siis jõudnud elu tuuled
Balus veel mind waewata.
2. Lilledesed, linnu kaja
Olid minu seltsid siis.
Ei ma tunnud mingit waja
Kui mul kajas lauluwiis.
Kohu süles aasa pinnal,
Kohiliste puude all;
Sääl ma mäng'sin rõõmsal rinnaal
Kewad' ajal kenamal.
3. Aga nüüd, kus mehe iga
Kätte tulnud tundmata:
Nüüd on elu mured, wiga
Tõtnud mind ka koormama;
Nüüd mind tühjad ilma head
Dma külge kisuwad;
Nüüd sest kannatama pead
Mis sul teewad õelamad.
4. Ei nüüd süda tuksu nagu
Noorus' ias rahulist'!
Ei ta ole rõõmu jagu,
Tihsti tal nüüd wõitlemist.
Pole ta ka ikka waga,

Ega wiibi õnne teel. —
Koorus' põlw sind nutan taga,
Seni kuni elan weel!

35. Kõrkiidese.

1. Mikspärast kiitwad palju
End auusad olewad,
Kui on — ma pole walju —
Weel lollid, rumalad!
 2. Miks puudub suureks wiaks
Neil lahtus südames,
Mis olema küll piaks
Neil fuguwendades!
 3. Miks näit'wad mitmed kõrkust
Ka oma tutwades? —
Oh seda waesust, nõrkust,
Mis mõnel südames!
 4. Sest kallid parem heitke
Kõik oma kõrki meelt!
Ja ärge enam peitke
Te'e rahwust ega keelt:
 5. Ei ole, et see annab
Teil' auusust, õnnistust. —
Ta põlgamist teil' kannab,
Loob nõrkust, madalust. —
-

36. Troost isamaale.

1. Isamaa mu kallim ära enam
Ennast nüüd nii väga enam kurwast'da!
Sest sul' juba põlw ja elu kenam
Kaunil ilul hakkas' d' ajuma.
2. Nüüd ja soojalt mitmel tuksub rinnas

Püham püüde, paremuse aim.

Nüüd ju elustanud maal ja linnas

Sinu lapsi õndsam, wabam waim.

3. Nuusad kombed, hariduse tahte,

Nende seas juba ärkanud:

Ei nad enam heida nüüd neid kahte;

Nemad nende tulu märkanud.

4. Ehk ka neid küll, kes weel halwaks kiitwad

Nende õnne, omas südames,

Ja see wasta pimes aega wiitwad,

Nende põlgmist auuks arwates;

5. Ehk, et liialt ka on, kes ei aima,

Rahu nendest omal olewat:

Siisgi — siisgi palju kes ei laima

Neid, ei tunne neist ka paremat!

6. Isamaa, küll aja jooksul parem

Wõidab ära wana rumalust.

Küll ta wiimaks — hiljem see ehk warem —

Hukkab hoopis endist pimedust.

7. Sest siis rahwas, ära oma rammu

Lase rumalusest wõrgut'da!

Selle wasta õigil teedel sammu —

Küll siis õnne saad ka nägema.

37. Ei weel ikka!

1. Ei weel ikka anta julle asu,

Põlg'dud oled sa, oh aemastus!

Ei weel ikka tunta sinu kaju,

Wähe teawad, mis see kallius!

2. Warandust, auu, uhkust, kõrget nime

Ikka loetak' sinust ülemaks!

Oh kuis waene inime nii pime,

Et weel peab sind nii põlgdawaks!

3. Aga ei sa nõua rikkust, raha,
Wagadust ning häädust otsid sa.
Ei sa kõrget seisust, nime tahta;
Woorus, truudus sõbrad sinuga.
4. Jah sa oled Looja õndsam anne
Mis ial inimeste lastel siin.
Sinu omadus on taewa kanne,
Elu sinuta siin õel ja piin! —
5. Armastus oh ära mures korda,
Sul' ka näen ju koitu kumawat.
Ei sind kord kül enam kusegilt murda;
Õnne, elu tood siis ilusat! —

38. Õhkamine soowides.

1. Kül jagedasti murega
Ma kurdan: „Kust saan nägema
Üht diekest neist lilledest
Mu elu õnneks igawest',
Kes kindlas armus ihkats mind,
Kel' palawalt mul' tuskus rind.
Kes ütles: Truuks sull' ikka jääks,
Kui sa ka ilma otša lääks.“
2. Oh noorus' sõber arma sa,
Mis on sest elust mõtelda,
Kui üteldakse: „Lähem tal',
Ta sellest tõisest lähemal.
Tal warandus on hoopis suur,
Ja taskusgi nii ilus uur;
Mis sest, et tundmus wäike tal,
Mis sest, et aastad madalal.“
3. Oh neiud teie ekfite!
See kallim ses jääb kõrwale.
Oh teadke, et on ülem hüüd

Hääd kumbed paremuse püüd. —
Jah et ju jõuaks haridus.
Ja selle kuldne tegemus,
Kõik selles asjas õpet'da,
Ming rumalt mõtet lõpet'da! —

39. Poisi põlve rõõm.

1. Ei poisi põlvest tea
Hääd velda mitmed suud,
Kui süügi on ta hea
Ja kallim mul kui muud.
2. Kas poisi elu pole
Kül ikka mureta,
Sest et tal tõist ei ole
Kel ta on varjaja.
3. Kel filmad nutust läigil
Kui tast ta eemal' lä'äb,
Eh' kes, kui wiibib käigil,
Nii väga kurwaks jääb.
4. Kõi arwad, et ei anna
Mül' muret kaasake?
Et meeles' tad ei kannu
Mu süda rohkesti — ?
5. Kas on mis poissi peab
Ta üksik elu a'al,
Kui mõni asi weab
Tad kodust kaugel' maal'?
6. Kas kallim tema püues
Ka hoota 'pole tund,
Mil tal kord ilma õues
Üks õis a'ab armu und?
7. Kas ei kül täida teda
See magus hootus ka:

- „Misjuguft saan ma seda?“
Mis pärast tundmata.
8. Kas armsaist fini filmist
Ei waata midmedgi,
Kui parem ilma pilwist
Ta pääle õrnasti?
9. Ehk kel ei lusti heida
Siis rohkeste ta meel,
Kui hulga kaunid neida
Ta näeb oma eel? —
10. Jah, tihti muret ilmas
Kül on, et sureks ma;
Kuid tänu! Meiud filmas
Siis kat'wad pijara.
11. Et aga mitmed wainus
Mul seiswad filmi ees,
See on see wiga ainus
Mis mul fiin ilma sees. —
12. Jah poisi põlwest tea
Ei head mitmed suud,
Kuid siisgi on ta hea
Ja kallim mul' kui muud.
-

40. Kui sulst.

1. Kui sulst kallis raha läinud kaduma,
Süda heitnud endist tufsumist;
Kui sind ilm ei jõua enam rõõmust'da
Ja kõik töö weel läheb waewalist':
Siis sul rindus sala kannatust,
Siis tas tunned tõest üht' igatsust.
2. Elus piin ja koorm sul kanda õelas'te,
Kui ses kiigud weel kui laenetel;
Kui ses süda weel, kui merel laewake,

Tüürita on tuulel tormisel —

On: Kui pole veel üht öiekest,

Omaks leidnud ja siin igawest'.

3. Rahu sinu rind siin jälle saanud siis.

Kui, mis igatsesid, leidsid ilma pääl.

Siis ju käimuses ja kõnes kuldsen wiis,

Jälle lustilikult hüüab hääl. —

Eh! ka siis ju meel ei rõõmsaks lä'e.

Kui ei saa ta sini-filmi näe.

4. Millest siis kül süda nõnda soojalt keeb,

Mis tad ühe külgi naelutab?

Mis kül lahke üksik elu põlg'mist teeb,

Berekonna külge paelutab?

Ei tee seda muu kui armastus;

Glüks troosti on sul igatsus.

5. Omal jeltsi, tuge temas otsid ja,

Kallil' filmi tahad waadata.

Süda igatses üht südand kellega

Rõõmu, walu saaks siin jagama. —

Polegi ka enam kallimat

Kui paar rahwad armus elawad.

6. Aga kallim, kas ka ilmas mingit tead

Riius, tülis temast hirmsamat?

Kas ka tead, et t'as siis ei ole head,

Waid kõik kurjust, elu haledat?! —

Selle waata, keda walid ja —

Kas ta õigelt sinu ihtab ka!

41. Armastus.

1. Armastus, oh kus ju hääl

Kui nii langed alla,

Ja nii halelt lõhtu' tääl

Lasjed ennast walla!

2. Armastus oh tõsta häält,
Et fiin kõigist läbi,
Kõlaks — metsast, mäe päält —
Sinu õndsus, vägi.
3. Et kes julle magawad
Ülesse ju ärkaks —
Et ka nõrgad, madalad
Sinu suurst märkaks.
3. Armastus; sest tõsta end',
Et ju õnne, ilu
Näeks fiin iga õde, wend,
Saaks tas warju, wilu! —

42. Lillike.

1. Oh ja uhkem öieke
Puude warju wilus,
Kes nii kallilt filmale
Sätendad ja ilus.
2. Tänan sind et tärkasid
Halja rohu süles!
Et nii armsalt märkasid
Kaswada mul' üles.
3. Müüd sind kannan kallimal',
Et tal rinda ehiks;
Et tal' häälel ilusal
Ütleks, et auus lehiks.
4. Lillike kuis finuta
Saaks ma soowi täita?
Kuis tal' nõnda õrnalt ma
Dma palwet näit'da!
5. Kuis tal' teaks tähend'da
Kalliks puhtust, truudust!

Kuna nüüd, kus õitsed ja
Sest ei tunne puudust.

6. Sest oh õndsad, armsaste
Õits'ge Sesti pinnal,
Kuni weel üks lapsuke
Õtsib teid ta rinnal.
-

43. Oh kui kallid!

1. Oh kui kallid noorus' päewad!
Oh kui õnnis nende hind!
Ehk nad karmemast' kül lä'ewad
Kui jääb kõrgel usin lind.
2. Kül ei tunne siis weel meeled,
Sugelt nende õnnistust!
Kül ei kiida siis weel keeled,
Suureks nende kallist! —
3. Kuldne aeg sus külwi peab
Elu põllul iga waim.
Õnnis kes head põldu seab,
Kul' tad targalt teha aim.
4. Ei see ial ilmas wäsi,
Kes on külwan'd kaunimaid;
Waid kes elus tema käsi
Õitkab õisi ilusaid.
5. Aga õnnetu ja waene
Kelle külw on ohatad;
Teda rõhab walu laene,
Tema päewad kibedad! —
-

44. Teadmiseft ja täitmiseft.

1. Kui tõstan oma silma
Ja waatan Looja ilma,

Mis ilus, imelik;
Kül näen ta olust, lugust
Siis õp'tust mitma sugust,
Mis õnnis südamik. —

2. Sääl väike linn, a'a teab
Kuis hästi ta, et peab
Heast kandma pesakest.
Et munedada ja haudu',
Kõik elistada laulu
Tal' Loojal südamest.
3. Näen kuis ta teab tööt'da
Koolkast', et poegi sõõta
Ja kaunist kasvat'da.
Teab lauldes Loojat kiitma
Ka õpet'da, ei viitma
Meid aega kurjaga.
4. Nii kõik jääl oma tegu —
Kelles ei keegi segu —
Läe — näen tegema.
Kõik nagu kohus teadwad,
Sest nemad hästi teadwad
Mis jäetud teha ta.
5. Kuid inimen'!? Kuid maatan,
Kuid filmi ta pääl jaadan,
Ei oska teha nii! —
Nii kuis tal jäetud kohus,
Ja kuis linn väike rohus
Teab teha armsasti.
6. Kuis väga pole teda,
Kus teagi me seda
Mis meile jäetud.
Eh! kuis nii väga palju —
Mis teda küll kui palju,
Saa siiski jäetud!

7. Sest inimen' oh näe —
Dn ju see pilt ju kae —
Su tuimust, hooletust!
Su hooletust nii paljult,
Kus loodus väga waljult
Sul' annab manitjust. —
-

45. Oh oleksin.

1. Oh oleksin ma linnuke
Kes lauldes tõstab häält!
Mis õndsaste ja õrnaste,
Mul kõlab siit ja säält.
2. Oh oleksin ma linnuke,
Kel ifka rõõmus meel!
Kel tänu tuues Loojale
Sääl wirgast' kõlab keel.
3. Oh oleksin ma linnuke
Kes ifka pahata!
Kes elab vaikset, wagaste,
Ei sõdi patuga.
4. Jah linnuke, ei ial find
Sääl koorma kurwastus.
Ei täida wiha sinu rind',
Waid lust ja madalus.
5. Su süda salatuseta,
Kõik paha põled ja.
Ei kurjus elu murega
Sind jõua waewata!
6. Oh linnuke, mis enesest
Ma pean ütleva!
Kui wõtan oma südamest
Kõik paha arvata.

7. Jah linnuke, mis inime
Wõib endast tunnist'da!
See inime kes tusane
Ja hukas patuga.
8. Eht, kel siin walust filmad wees,
Kui wõitleb kurjaga;
Kel koormatud ta süda sees
Ju ilmas noorelta. —
9. Oh oleksin ma linnuke
Kes lauldes tõstab häält:
Siis oleks süda wagane;
Siis kaoks mure säält! —

46. Talwet — igatsesine.

1. Kuldne kallis kewade,
Kus on röömsad sajad,
Kunas asud aasale?
Kunas talwet ajad?
Et jäll' pääseks laulu suud,
Ehitaks end aas ja puud.
2. Kuldne kallis kewade,
Kus su jõud ja rammu?
Linnuke ja lapsuke
Dot'wad sind ju ammu.
Oh siis wõta elust'da
Meid su õite iluga!
3. Kauga ju kui kadusid
Leht ja lille sära!
Ammu kui meilt ladusid
Laulu loojad ära!
Leita nüüd ei muud kui lund,
Loodus puhkab surma und!

4. Kewade, oh tule ja!
Et sind wõiksin näha
Sinu armsa õitega —
Kus neid paneks päha.
Et ka näeks ju laulikuid
Ja neid ehitatud puid.
5. Kewade, oh tule ja!
Et ju laulu lugu
Wõiksin jälle kuulata,
Mis su wäike sugu
Hüüawad mul' puude päält —
Kül see ajab mure häält! —
-

47. Kewadel.

1. Ma rändan nüüd aasjade äärel,
Näen haljaid heinamaid.
Ma seijan sääl kallaste säärel,
Näen õisi ilusaid.
Ma waatan ja suudgi neil annan,
Neid nopin ja toju säält kannan.
2. Ma istun nüüd — pühi su puhke —
Siin metsas puude al.
Kui kena kui ilus kui uhke,
See nende warjawal!
Siin filman ma lillesi noori.
Siin kuulen ka kaunimat toori.
3. Ka sammudes wäljade süles,
Saan rõõmu õiedest.
Ja laulule siingi ka üles
Näen tõus'ma linnukest. —
Jah rõõmu, mis filmad kül näewad
Kui tulnud on kewade päewad! —
-

48. Sügisel.

1. Juba jälle käes on sügise,
Paljad seis'wad põllud, heinamaad.
Murelikult hoigab metsake,
Ehtest riisutud tal oksad, raad.
2. Kallis laul ju kaua waitunud,
Lahkunud meist leinal linnuke.
Saiwad waljul wäel sunnitud
Minema nad ära rutuste.
3. Mures nutawad nüüd nurm ja niit,
Ei neil hüüa ööpik oksa pääl.
Ei mul enam kõla wäljalt siit
Lõõkeste lõbus laulu hääl.
4. Ei nüüd näe enam minu film
Jlul õit'mas kaunist kannikest.
Seda teind see waljum, külmem ilm,
Et ei jäänud jälge lillidest.
5. Kurb ja kole sügis', kas ka mind
Wõtad närtfitada hauale! —
Kas ka teed et külmas läheb rind,
Sel kes õndsam sääl kui linnuke?
6. Sügis', oh sind palun, ära ja,
Kutsu mind nii kurwalt kalmusse!
Ära, ära ial lütkka ka
Elu — kuldselt teedelt hauale! —

49. Ei ikka.

1. Ei ja astu ilmas ikka
Kadadel kus lille loog,
Waid sul wahel kanda pikka
Wiletsus ja walu woog!
2. Ei neid öied ikka haljad

- Bole, mis saad elu loolt.
Nemad tihti kuiwan'd, paljad
Paistawad sul' igalt poolt!
3. Snime', sest märka wõtma
Kurwastust, kui tuleb ta,
Kindlal meelel, tea tõtma
Talle wasta wäega.
4. Spi teadma, et ei walud
Kõnni puudes, kiwidel,
Waid et nende piinad, jalud
Tunned kanda enesel'! —

50. Kurwase.

1. Kui mure sinu waewab
Ja täidab waluga,
Kui ilm sul' auku kaewab,
Et sinu kufut'da;
2. Kui tigheidus ta toorus
Sind wõtnud wihata,
Nii et ju jõud ja woorus
Su kipub kaduma:
3. Siis tõtta loodus' riiki
Kus linnud laulawad,
Kus lillid mitmet liiki
On õitf'mas ilusad;
4. Kus päike paistab soojalt,
Kus pildid õndsamad;
Kus taimed elu toojalt
Hääd õhku annawad.
5. Sääl kuula linnu laulu
Ja oja kohinat!
Sääl waata orgu, wainu
Ja põldu lagedat!

6. Küll siis jääb metsa jalguš
Lä'eb mure eemale,
Ja parem elu algus
On jääb sul tõeste.
7. Siis saawad lahketš meeled
Ja rõõmud rühivad: —
Sest loodus' lust ja keeled.
Kõik muret pühivad.

51. Sa lillekene

1. Sa lillekene wälja pääl
Su halja rohu süles,
Oh kunas ial sina jääb
Nii tõstad ennast üles,
Et kõigel ilmal näidata
End' tahad ja su iluga.
2. Sa siiski kaunim kallike
Saad nähtud igast hinnal.
Ei jää su ilu warjule
Sääb halja mätta rinnal.
Sind teab laps, sind teab lind;
Sind otsib ehtetš õrnem rind.
3. Jah sinu õnnis iludus,
Su mood ja armsad palged;
Su kallid lõhn ja õlme kus
Need õitsmed puhtad, walged:
Sind teadwaks teewad kõigile
Ja tõstawad nii kõrgesje. —
4. Sind kujutš mõnel' lilleke
Mäen ilmas jäetud —
Kes tõst'wad ennast kõrgele
Ja — woorus jäetud!
Sest lilleke, et õpiks just
Kõik, kust on kuulsust, iludust!

52. Neiudese.

1. Ara usu neiukene
Moore — mehe mahedust,
Mis tal öeldes: „Inimene
Üksi tunneb wilitust,
Sest end luba igawets
Mulle löbu lillit'jets.“
2. Ta on kuri — waene lugu —
Petust peidab rinnusja.
Seda tea õrnem fugu:
Auu ta tahab riisuda,
Awaldab nii walega
Sind ta ainult eksita.
3. Kallim, petetud nii mõned
On ja wiitud nende auu. —
Oh küll mõistad wist mu kõnet,
Ara kuulda siis ta nõuu!
Moorel — mehel kawalust, —
Brungib kurjalt armastust:

53. Mis kasu?!

1. Mis kasu on meil roosidest
Mis aias seisawad,
Kui neil ei õlmi õiekest —
Et enne murtud nad!
2. Mis kasu on meil lillidest,
Mis näha ilusad,
Kui nendel õied rikutud
Ja halwalt lõhnawad!
3. Oh ellake, oh neiuke,
Sind näen ka kui õit.
Sest ehi, õitse ellaste,
See on su auu ja wõit.

4. Küül pea päewad jõuawad
Ja tunnid tulewad,
Kus peiud neid siin nõuawad
Kes puhtad, ilusad.
5. Jah õnnelik, kes õiekest
On leidnud wigata,
Kes saanud üht elu lilledest
Mis õitsen'd iluga.

54. Sõrmeste-sillikestese.

1. Sillikesed, palun luba
Hüüda: „Kuhu tõttade?
Kui nii wäga wara juba
Ditseda te wõtade.
2. Ei weel pole täiest ära
Kadund lumi külmaga,
Aga siit ja säält te sära
Hulgal näen ju hiilgama.
3. Kallid, kas teil mõnest ristist?
Püüdmine on põgeda?
Ei — te kardata a'a wistist
Ditse aega kaduma! —
4. Armsjad, oh see on küll wali,
Dits'-aeg kiire kaduma!
Pea tuleb külm ja tali,
Mis teid sunnib laduma.
5. Sillikesed, raskel rinnal
Kannate mul meelde ka,
Et weel mitmel jellel pinnal
Dits' aeg ka wõib kaduda! —

55. Kui oled noor.

1. Kui oled noor, siis ära aega wiida,

Ei elu-kewad' kesta igawest!
Waid röömusta ja lauldes Loojat kiida
Sest noorus' iga püsib ürikest'!

2. Weel täna waatad õit'wa õie pääle,
Ja homme — leiad närtfind warrekest!
Weel täna kuuled hüüdma linnu hääle,
K'a homme — waifind on ta igawest',
3. Weel täna hõistab neiu peiu süles
Ja laulab lahtelt elu röömudel;
Kuid homme? — Ei ta tõuse enam üles,
Waid puhkab igawesjel hingusel! —

56. Õhest koosi minejast.

(Lugu laul).

1. „Djakene kuhu jõuad,
Et nii weered wirgaste?
Kuhu ja nii väga sõuad?
Kallike oh kõnele!“
3. Mõnda waates oja wooli
Hüüdis üksford lapsuke,
Kellel kewad' ajal kooli
Oli minna rutuste.
3. „Kuhu nõuan, sinna sõuan,
Ütles oja rutuga.
„Paljugi säääl teha nõuan, —
Pole aega kõnelda.“ —
4. Piisut eemal, puude wilus
Hüpas lind, sel hüüdis ta,
„Kuule õrnakene ilus,
Tule muga mängima!“
5. „Ei wõi wäike inimene
Sinuga ma mängida:
Teha palju, kallikene, —
Pole aega kõnelda!“ —

6. Sumisemas oma ligi
Laps siis nägi mesilast.
„Oh kas sul jaks lust ei figi,
Mis meid keelab mängimast!“
7. „Ei wõi mängi’ — aeg on raha —
Lapsuke ma sinuga!
Tarmis talweks met ja waha, —
Pole aega kõnelda!“
8. Warfi jääl, tal lendas wastu
Kuldne putuk kiireste.
„Bea! Kõrwale sam astu, —
Mängime nüüd natuke!“
9. „Ei wõi kuulda laps ju kaja,
Aega wiita mänguga.
Olen noor, sest teen nüüd maja;
Pole aega kõnelda!“ —
10. „Aga armas hobu sina
Mängid wistist minuga!
Oh mis kaua seisab mina
Kurwalt siin ja üksinda!“
11. „Armas laps, aeg maksab kulda,
Ei wõi mängi’ sinuga.
Kündma külwiks tõttan mulda;
„Pole aega kõnelda!“ —
12. „Keegi mängida ei taha!“
Hüüdis laps nüüd, „ega saa
Aega, jah see maksab raha —
Mül siis minna kooli ka!“

57. Lapse-ia igatsus.

1. Kül mõnigi kord lapse ias
On hinge igatsus:
Oh oleks ju suur ja ses rias,
Et oma tegewus!

2. See aeg ja iga soovitud
Kül jõuab rutusti,
Ma ei tasta head kuis arvanud
Sa leia midagi.
2. Waid siis wast uuest tungib hääl,
Et hüüad ärdasti:
„Oh et weel elus tuleks tääl,
Koor iga tagasi!
4. Kuis tõisiti siis säeksin
Nii mõnd'gi asja siin!
Küüd temas kül nii läeksin,
Et jääks must mõni piin!

58. Rõõmus meel.

1. Oh ja rõõmus, lahke meel,
Õnnis kes sind saanud!
Õnnis kellel kõlab keel,
Kel ja muret a'anud.
2. Oh kuis tark siin alati,
Kellel ikka teada,
Et ei maitse' da kellelgi
Pole ainult heada!
3. Mis on enam lõbudust
Kikal elust ilmas,
Kui tal kaebu, kurvastust,
Ikka piisar silmas, —
4. Ühest, kes näeb puudust eel,
Koorim ei kanda mahu,
Aga tal on rõõmus meel,
Kindus kallis rahu.
5. Oh et võiks kõik õppida
Sinnukest ja vaat'da,
Kuidas ikka rõõmuga
On kõik muret saata.

6. Kas tal säääl ei ole ka,
Tihti raskust pikka;
Aga kas see eksita
Wõib tad laulmast ikka?
7. Oh ja rõõmus, lahke meel,
Õnnis kes sind saanud,
Kellel rõõmsalt kõlab keel,
Kel ja muret a'anud.
-

59. Oh õpiksu.

1. Oh õpiksin ma waat'ma,
Oh märkaks filmi saatma
Ja tähel' panema,
Mis loodus' sülle pantud
Mul' piltideks ja antud
Gesmärgiks otsata.
2. Oh kuis neid pilta näha
Dn armas, ei neid wäha
Ma näe olema!
Mul linnust, lilli fugust
Ja loodus' tööst ning lugust
Dn palju õppida.
3. Ja loodus' sülle käsi
Dn seadnud — kes ei wäsi —
Mul kallid piltisi.
Neid paistmas metsast soodest
Ja aasalt, wete-woodest
Dn palju armasti.
-

60. Mis on mul.

1. Mis on mul mu elust kasu,
Kui jääb wõõraks armastus?!

- Kui mul hingesse ei asu
Üks, kes õnn ja igatsus!
2. Üksit süda enam waene,
Kui üks wangis linnuke —
Kellel kanda walu laene
Püüdes oma seltsisse.
3. Üksit süda ilmas ikka
Peratu ja abita!
Tal, kui wiletsus lä'eb pikka,
Puudub ellem trööstija.
4. Ei tal ole, kel ta ilmas
Oma südand awalda!
Kes tal nuttu pühiks silmas,
Ehk teeks elu lõbusaks!
5. Aga kahed — ühel jõul
Armastuses õrnemas,
Ühel meelel, ühel nõul —
Käiwad elus magusas!

61. Mu mõttes.

1. Mu mõttes elab kalliste
Üks õrn ja uhkem dieke —
Üks dieke, kel kallim hind
Kui neil, mis lehib mulla pind!
2. See lilli juures elaksgi
Mu hing ja süda koguni!
See lilli nõuaks üksinda
Ma omal' elu waraksja!
3. Tad lillikesstes naerma näen,
Kui nende keskel aasal läe'n.
Ta wilgub ikka filmades,
Ta elab õrnalt südames.
4. Oh lilleke, et näeks su film,
Kel oled ja ta õnn ja ilm!

- Oh lilleke, kui märkaks sa,
Kui ellalt sind siin hoian ma!
5. Oh saaks see lilli omal' ma
Siin ehteks tema iluga!
Oh suudaks talle näidata,
Mis kannan rinnus jalaja!
-

62. Ma tean.

1. Ma tean, et noorel ial
On suurem rõõm ning lust,
Kui pärast, kus käid wial,
Kus waewa, walustust.
 2. Ma tean et noorelt hingel
On enam elawust.
Ma tean et noorelt nõuab
Waim laulust lahutust.
 3. Ma tean et mitme rahu
On laulud, laulmine —
Kui igatsus ei mahu
Ta ella hingesse.
 4. Jah noorelt jõud on lõbus
Kind tujukub rõõmsaste
Jah noorel ial lõbus
On laul ja laulmine!
 5. Sest oh et laulaks palju
Ja wagast' noorelt riind!
Kui wanalt elu walju,
Lust, laul ka jät'wad sind.
-

63. Noortele.

1. Meitsikesed, tähel' pange
Kui on elu õit'mine!

Elagem nii et ei lange
Kumaluse walusse.

2. Peiufesed tähel pange
Kui on elu kewade!
Pea käsi nõder, kange,
Pea elu sügise!
3. Lusti-aeg lä'eb nagu wilu
Ära ja toob wanadust!
Pea kaub jõud ja ilu,
Pea otšas arm ja lust!

64. Eks õitse?!

1. Eks õitse metsa wilus
Nii mõni lillike,
Mis üksigi tema ilus
Ei pane tähele!
2. Kõl häbi, et nii waga
Ei leia noppijat!
Et see mis ilus, aga
Mäeb elu igawat!
3. Sest neiid, kallil hinnal
Neid otš'ge enesel',
Ja kandke oma rinnal
Kõing andke peiudel'!
3. Jah armas neil see anne
On neiuult ilusalt.
Jah kaunim kink see kanne
Ja mul mu kallimalt!

65. Mõtted õnne ajast — karja põlwest.

1. Oh karja põlwe päewad
Mõil rõõmus ujus rind,
Kus aasadel ja waimul
Ma hüppasin kui lind.

2. Kuis oli siis mul õnnis
Ja armas elada!
Kuis paistis siis mul filmi
Ihm kuldse iluga.
3. Jah siis sääl õndsjal ilul
Mul kõlas linnu laul!
Siis nägin puude wilul
Ma lillikefi aul!
4. Oh kuis mul tuleb keele
Suur walu otsata,
Kui tuleb see kõik meele
Weel oma õnnega! —
5. Oh süda kuhu jäänud
Nüüd just see õnnis lust?
Mis on su rõõmu käänud?
Mis tõi sul kurwastust?
6. Miks nüüd nii külmalt kuuled,
Kui hüüdwad linnu suud!?
Miks kurwad mitme huuled,
Kui kallid ehtes puud!!
7. Oh suurelt ise wäed
Mul' rindu asuwad!
Mind suurelt saatwad käed,
Mis wahel waljumad!
8. Oh suurelt mitmed mured
Ja elu saatused,
Sul a'awad kuni sured
Kõik kallim waatused! —
9. Jah lapse põlwes lusti
King rõõmu tunneb rind
Jah lapse põlwes hüppad
Sa mureta kui lind!
10. Sest oh, et hüpatk noorelt
Kind palju, rõõmsasti!

- Dh et ei ulaks toorelt
Ta kurjas ialgi!
11. Dh lapse põlwe elu
Su lusti, rõõmuga;
Dh et ja oleks kallis.
Ka igal elada.
12. Ei wanalt enam tea
Sa rõõmu kewadest
Kui noorelt, ei tas pea
Sa lugu lustidest.
-

66. Suwe ajast.

1. Kui kallis on küll suwe a'al
See elu looduses,
Kus lilled wainul, heinamaal
Ja linnud metsjades!
2. Kui armas on küll rändada
Siis orus aasadel,
Kus lilli-merd ma iluga
Näen naerma enesel!
3. Kui lõbus on küll liikuda
Wee pinnal libedal,
Siis waiksel ilmal paadiga
Sel ajal ilusal.
4. Kui ilus on siis istuda
Mul metsas puude al! —
Dh siis küll ikka oleks ma
Sääl nende warjuwal!
5. Kui õnnis on siis elada
Mul wainul wäljadel!
Ei tunne sääl ma puuduma
Tõdest mingit enesel!

ell. 3. -

20/18

ST

E $\frac{8-R}{130}$

Sind 20 fop.

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU

1 0100 00126429 6